

ACAYIP İŞLER TAKIMI

Anca Beraber

KANKA

Beraber

Dil Okulunda Yaz Kampı Macerası

LONDRA

İSTANBUL

"Okul kampı bahane,
şampiyonluk şahane!"

"Londra Londra olalı
böyle şamata görmedi."



SALİH UYAN

CARPE
DIEM

ACAYIP İŞLER TAKIMI



Acayip İşler Takımı
Anca Beraber Kanka Beraber

Yazar: Salih Uyan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 237
Edebiyat Kitaplığı / Genç Kurgu
1. Baskı, İstanbul, Ocak 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

ISBN: 978-605-144-201-3



Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 45585

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Salih Uyan

1976 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Üniversitenin önce İngilizce öğretmenliği, daha sonra sosyoloji bölümlerinden mezun oldu.

Eğitimin farklı kademelerinde öğretmen ve yönetici olarak görev aldı. Çeşitli yayın organlarında eğitim üzerine makaleler yazdı. Eğitim teknolojileri ve uzaktan eğitim alanlarında da özel çalışmalar yaptı.

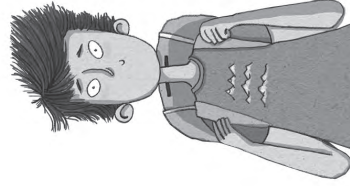
2000 yılında Türkiye'nin ilk 'Altın Örümcek' ödüllü İngilizce eğitim platformu 'www.dersimizingilizce.com' web sitesini kurdu. Ulusal ve uluslararası birçok eğitim teknolojileri konferansına konuşmacı olarak katıldı.

Halen özel bir eğitim kurumunda yönetici olarak çalışmakta ve ulusal bir gazetede eğitimle ilgili köşe yazıları yazmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Carpe Diem'deki Kitapları:

- *Anlıyorum Ama Konuşamıyorum*
- *İngilizce No Problem*
- *Anca Beraber Kanka Beraber*
- *Nasıl Fenomen Oldum?*
- *Nasıl Kahraman Oldum?*
- *Şimdi Gözlerini Açabilirsin*

Çok acayip bir maceraya
hazır mısın?



Kalk Artık Efe!

Başımı cama dayamış, camın önünden bir hayal gibi akan kırmızı tuğlalı iki katlı evleri, garaj kapılarına yazılmış rengârenk grafiti yazıları, pek hayat belirtisi olmayan düzenli mahalleleri seyrediyordum...

Yanımda Kürşat, Şeref ve Erkan vardı. Bahadır ayakta dikiliyordu.

Kimsenin yüzü gülmüyordu. Niçin bu kadar asabi olduğumuzu düşündüm. Dönüp vagondaki diğer yolculara baktım. Herkesin yüzü asıktı ve kimsenin gözü kimseye değmiyordu.

Tekrar cama döndüğümde Londra'nın griye çalan şehir rengi birden kapkara oldu. Vagonun içinde çıt çıkmıyordu. Loş ortamda, gözlerimi kısarak tam önümde dikilen Bahadır'ın yüzüne baktım.

“Tünele girdik” diye fısıldadı Bahadır.

Metro, tünelin kapkara rengini emerek büyük bir hızla yoluna devam ederken, kulakları sağır eden bir gürültü doldu vagonun içine. Őiddetle sarsıldığını hissettim.

Ve Bahadır'ın yerinden uçarak kırılan camdan fırladığını gördüm.



Herkes onlarca farklı dilde bağırmaya başlamıştı. Arada Türkçe, “İmdaat, yardım edin!” seslerini de duyuyordum. Demek ki bizden başka Türkler de vardı metroda.

Dönüp yanımda oturan Şeref'e baktım panik halde. Şeref gülüyordu.

“Kamera Őakasıdır oğlum” dedi.

“Böyle kamera şakası mı olur ya?” dedim, “Çocuk uçup gitti resmen camdan.”

“Yemezler oğlum! Bahadır da ekipten bence.”

“Sen kafayı mı yedin Şeref? Çocuk uçtu gitti!” dedim ve diğer insanlara dönüp “Yardım edin! Arkadaşımız dışarı uçtu!” diye bağırdım oturduğum yerden.

Bu sırada bir sarsıntı daha oldu ve metro tıslayarak durdu. Şeref ve Kürşat ayağa fırlayıp, “Haydi, çıkalım bu cehennemden!” diye bağırdılar koro halinde.

“Oğlum, ne cehennemi? Hani kamera şakasıydı?” dedim gülmeye çalışarak.

Şeref artık gülmüyordu. “Haydi dostum, yapabilirsin!” diye bağırdı elimden tutarak.

Şeref’in üzerinde kirli bir atlet, alnında kan izi vardı. Yüzünü bir ünlüye benzetecektim ama çıkaramadım. Uzaklardan bir yerden aksiyon filmlerindekine benzer bir müzik sesi geliyordu.

Şerefin ellerinden destek alıp kalkmaya çalıştım ama ayaklarım beton gibi ağırlaşmıştı.

“Kalkamıyorum” dedim kan ter içinde, “Ayaklarım tutmuyor!”

Bu sırada bastonuna yüklenmiş, zorlukla ayakta duran yetmiş yaşlarındaki İngiliz kadın eğilip kulağıma, “Kalk artık Efe!” diye bağırdı, “Kalk hadi, uçağı kaçıracaksın!”

Bu kadın benim ismimi nereden biliyor diye düşünürken kadın bastonuyla omzumu dürtmeye başladı.

“Çek şu bastonu, canımı acıtıyorsun!” dedim ve gözlerimi açtım.

Annem başucumda dikilmiş, elleriyle omzumu de-
lecekmiş gibi bastırıyordu.

“Ne yatmasını biliyorsunuz ne kalkmasını!”

Yatakta doğrulup çapak dolmuş gözlerimi aralama-
ya çalışarak duvardaki saate baktım. 04:25.

Saat dörde kurduğum cep telefonumdan ‘Görevimiz
Tehlike’ filminin melodisi çalıyordu. İçimden, “Bir
daha alarm için bu melodiyi kullanırsam ne olayım!”
diye söylenerek yataktan kalktım. Rüyamı bir aksiyon
filmine çeviren belki de bu alarm sesiydi.

Annem, “Sabahın yedisinde uçak mı olur ya? Gece-
nin bir vakti havaalanına gideceğiz!” diye kendi ken-
dine söyleniyordu.

“Anne, çok kötü bir rüya gördüm” dedim banyoya
doğru yürürken.

“Ya kalkamazsam diye o kadar panik yaparsan ola-
cağı o zaten” dedi annem. Valizimin fermuarını ka-
patmaya çalışıyordu. “Pasaportunu valizin ön gözüne
koydum. Sakın unutma!”

Yüzümü yıkayıp odaya geri döndüm.

“Anne, İngiliz bir kadın kalk artık diye bağıırıyordu
metroda bana. Senmişsin meğer?”

“Sağ ol Efe. Bir İngiliz olmadığım kalmıştı zaten.”

Annem kendisini söylenen her türlü cümleyi eleş-
tirme moduna almıştı.

Bir önceki gün aldığım yeni sarı renkli gömleğimi üzerime geçirirken gülümsedim. Uçan Bahadır, gülen Şeref, Türkçe konuşan İngiliz kadın ve tutmayan ayaklarım...

Acaba rüyasında benim kadar saçmalayan başka bir insanoğlu var mıydı dünyada?

Babam çoktan hazırlanmış, ayakkabılarını giyiyordu.

“Saat altıda buluşacaksınız grupla. Acele edin!”

Pantolonumu giydim ve valizimi alıp kapıya doğru yürüdüm. Yıllardır hayalini kurduğum İngiltere mace-rası başlıyordu...

İki hafta boyunca harika vakit geçirecek, yeni şehirler görecek, farklı ülkelerden onlarca insanla tanışacaktım.

İngiltere’de neler yaşayacağımı bilmeden, içimden taşan sevinci ve coşkuyu bastırmaya çalışarak bahçe kapısına doğru sekerek yürüdüm.

Arabanın farları şehrin yorgun caddelerini aydınlatırken, başımı cama dayayıp hayallere daldım...

Üç Ay Önce...

“Ne varmış konferans salonunda? Eğitim semineri falan mı?”

Kürşat yuvarlanarak gelen bir voleybol topunu sağ ayağının topuğuyla havalandırıp kafasında sektirdi ve topun geldiği yöne doğru sert bir şut çekti.

“Bilmiyorum. Sonuçta ders kaynadı işte. Ne olduğu o kadar da önemli değil.”

“Voleybol topuna ayakla vurmayın oğlum!” diye bağırان beden eğitimi öğretmeninin sesini duyunca hiç şaşırmadık. Çünkü Tamer Hoca bu tür illegal top temaslarını hiç kaçırmazdı. Nasıl oluyor bilmiyorduk ama voleybol topuna bir ayak temas ettiği an Tamer Hoca’nın sesi hemen orada yankılanıyordu.

Kürşat, Tamer Hoca’ya doğru dönüp, ‘pardon hocam’ der gibi bir özür hareketi yaparken, “Kesin alarm var bu topta!” dedi fısıldayarak.

Zemin baştan başa beton olmasına rağmen, baharın en iyi hissedildiği yer okul bahçesiydi. Nisan ayı, baharın tüm güzelliklerini önce okul bahçelerine dolduruyor sonra şehrin farklı yerlerine dağıtıyordu sanki.

Aylarca okul koridorlarında mahsur kalan öğrenciler güneşle kucaklaşıyor, karneye daha bir sürü hafta olmasına rağmen herkes tatil havasına giriyordu.

Ben de bir ay kadar önce aldığım ama yağmur çamurdan dolayı annemin bir türlü kutusundan çıkarıp özgürlüğüne kavuşturmadığı beyaz spor ayakkabılarımı bu sabah nihayet giyebilmiştim.

Konferans salonuna girince her zamanki gibi sol arka köşeye doğru tırmandık. Ve merdivenlerin tepesinde mevzilenmiş müdür yardımcısı Zeynep Hoca her zaman olduğu gibi ellerini havaya kaldırarak, “Önleri dolduralım beyler!” diye bağırırdı.

Kürşat, “Otobüste arkayı doldur. Konferans salonunda önü doldur. Sınavlarda boşluk doldur. Bu ne ya!” dedi.

Kürşat’ı duymamış gibi yaptık çünkü yaptığı espri-
lilere gülmeyince bozuluyordu. Gülünce de daha da
çoşup kötü esprilerine devam ediyordu.

Kös kös ön tarafa doğru yürüdük. Biz koltuğa yerleştiğimiz anda İngilizce bir müzik parçası çalmaya başladı. Ve ardından İngilizce öğretmeni Ömer Hoca elindeki mikrofonla ses kontrolleri yaparak sahnenin arkasından çıkıverdi.

“Se, se, tı, kı, test, ses kontrol, bir, iki üç...”

Konser hazırlığının son aşamalarındaki bir assolist gibi hazırlıklarını bitiren Ömer Hoca, enerjik sesiyle konuşmaya başladı:

“Arkadaşlar, niçin burada olduğunuzu biliyor musunuz?”

Hocaların yaptığı en büyük hata, konferans salonunda öğrencilere hitaben soru cümlesi kurmalarıydı. Çünkü öğrenci milleti böyle bir fırsatı kaçırmıyor, espriler havada uçuşuyor, hoca yaptığı hatanın farkına vararak salonu susturmaya çalışsa da en az üç dakika uçup gidiyordu.

Ne olduğu anlaşılamayan yüzlerce komik veya komik olduğu düşünülen cevap, konferans salonunu inletirken, Ömer Hoca konuşmaya devam etti:

“İngiltere’de yaz kampı için bir tanıtım programı izleyeceğiz şimdi hep birlikte. Kamp programını düzenleyen şirketin yetkilisi arkadaş aramazdı. Şimdi Ercüment Bey’i konuşmasını yapmak üzere sahneye davet ediyorum.”

Ercüment Bey ceketinin önünü zorlukla iliklemeye çalışarak sahneye çıktı ve konuşma başladı...

İki haftalık bir kamp programı varmış. Onlarca farklı milletten öğrenciyle birlikte Londra’da bir dil okulunda eğitim görecekmışiz. İsteyen okulun yurdunda, isteyen aile yanında konaklayacakmış. Cambridge ve Oxford gibi önemli şehirlere geziler varmış. Falan filan...

Yaklaşık yarım saatlik sunumun ardından konferans salonunun lobisindeki broşürlerden birer tane alıp tekrar sınıflara yollandık.

Bahçede yürürken Şeref, “Nasıl bir okulda okuyoruz beyler ya?” dedi, “Geçen hafta Cumalıkızık gezisinin tanıtımını yaptılar. Bu hafta Londra. Resmen kültür şoku yaşıyorlar adama.”

“Sende kültür olmadığı için şok falan yaşamazsın Şeref” dedim.

“Yok abi! Ben tam bir kültür mantarıyım.”

“O ne?”

“Kültür mantarı işte. Duymadın mı hiç? Çok kültürlü olanlara denir.”

“Şeref, kültür mantarı bildiğin bir mantar çeşidi. Öyle bir kullanım da yok! Atıyorsun.”

Sonra adımlarımı hızlandırıp okula girdim. Çünkü Şeref’le kavramlar, deyimler ve atasözleri üzerine tartışmak insanı hayattan soğutuyordu.

Sırama oturduğum anda Bahadır, “Beyler, ben gidiyorum bu yaz İngiltere’ye” dedi kendinden çok emin bir şekilde.

“Ben gelemem” dedim, “Bizimkiler liseye başlamadan önce hayatta izin vermeyiz diyorlar.”

Millet kahkaha atmaya başlayınca uyandım. Doğru ya! Liseliydim artık. Birden beynimde bir şimşek çaktı.

Ve o gün eve gidene kadar da şiddetini artırarak çıkmaya devam etti...

İkna Çalışmaları

“Oğlum, biz sana liseye gidene kadar dedik. Lise bire gidene kadar demedik ki. Sonuçta lise dört sene.”

“Baba, yapma ya! Liseye kadar gidemezsin cümlesi, lise başlayınca gidebilirsin anlamını içeriyor.”

“Bana dilbilgisi dersi verme Efe. Hem iki haftada İngilizce mi öğrenilirmiş?”

“Baba, sadece İngilizce olayı değil. Yeni kültürlerle tanışacağım. Asıl amaç kültürlenmek yani.”

“Oğlum, İstanbul kültür başkenti. Her kültürü bulabilirsin burada. Git Sultanahmet’e, istediğin kadar kültürlen.”

Babam kendi cümlesine gülmeye başlayınca yeniden ümitlendim.

“Baba, lütfen ya! Bak bizimkiler de gidiyor!”

Annem, “Kim sizinkiler?” dedi gözünü televizyondan ayırmadan.

“Bahadır falan” dedim.

Annem, “Falan?” diye zorladı.

“Yani Şeref ve Kürşat da gelebilir işte. Belki Erkan da... Onlar da bu akşam ailelerini kandırmaya çalışacaklar.”

Annem kafasını sert bir şekilde televizyondan çevirip bana bakınca, ettiğim lafın ne büyük bir gaf olduğunu anladım.

Oluşan sessizlikte boğazımı temizleyip, “İkna etmeye çalışacaklar yani. Lafın gelişi işte” dedim.



Babam güldü. “Bilinçaltın konuşuyor Efe. Sana kanmaya hiç niyetim yok. Kusura bakma. Kaç paraymış bu?”

Babam bir yandan direniyor, bir yandan ümit vermeye devam ediyordu. Hızlı bir şekilde rakamı söyledim. Daha önceden tecrübem vardı. Para miktarını hızlı ve önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi söyleyince miktarı azalır gibi oluyordu. Babam hemen gözlerini kapatıp söylediğim rakamı kafasından Türk lirasıyla çarpmaya başladı.

“Baba, yapma! Sakın Türk lirasıyla çarpma! O yanlış olur!”

“Niye oğlum, ben maaşımı sterlin olarak alıyorum da benim mi haberim yok?”

“Hayır da çarpma işte. Çarpınca çok gibi gözüktüyor.”

Annem de gülmeye başladı. “Efe, zorlama oğlum” dedi, “Bu yaz Antalya’ya falan gideriz birlikte. Benim aklım sende kalır hem. Elin İngiltere’inde ne yersin ne içersin. İnan olmaz. Ayy, bak düşününce içim fena oldu.”

“Anne, sen düşünme lütfen. Baba, sen konuşmaya devam et.”

Babam televizyona dönmüştü. Konunun kapanmasını hiç istemiyordum. Ama bıktırmadan, alıştırma alıştırma gitmek de gerekiyordu.

“Neyse, siz bu gece bir düşünün. Yarın tekrar konuşuruz” dedim hüzünlü bir ses tonuyla.

“Artiste bak ya” dedi babam, “Hangi şehirdeymiş kamp?”

İşler yolunda gidiyordu. Babamın sorduğu soruları çok ağırbaşlı bir şekilde cevapladım. Sonra da “Çok geç oldu. Ben yatıyorum” deyip odama gittim. Salondan çıkarken başımı hafif öne doğru eğmeyi ihmal etmedim tabii.

Telefonun ekranına düşmüş bir sürü mesaj vardı. Heyecanla açıp baktım. Bahadır kesin gidiyordu. Şeref ve Erkan ümit vaat ediyordu. Kürşat defteri kapatmıştı.

Olsun. Bir eksikle de gitsek fena olmazdı. Yatağa uzanıp Londra hayalleri kurarak gözlerimi kapattım.

Babamı biraz tanırıyorsa, izin verecekti. Yoksa bu kadar soru sormazdı. Sonraki gün annem üzerine çalısacak ve onu ikna etmeye uğraşacaktım.

Allahtan ablam yoktu. Üç gün önce üniversitenin bir projesi için İzmir’e gitmişti. O da olsa, kesin bu kamp olayında sırf gıcıklık olsun diye annem ve babamın yanında olurdu.

Karar vermek için iki haftamız vardı. Daha doğrusu babamın karar vermesi için...

Yoksa ben kararımı çoktan vermiştim.

Gidiyoruuuuuumm!

Olayı bizimkilere açmamdan sonraki üç gün çok başarılı geçti.

İkinci gün anneme yabancı dil öğrenmenin öneminden, dil öğrenme amacının konuşmak olduğundan, Türkiye’de verilen eğitimde konuşmanın çok ihmal edildiğinden falan bahsettim. Annem “Yemezler Efe!” türünden bir yüz ifadesi takınsa da konuştuklarımdan etkilendi. Ama yine de hiç yorum yapmadı.

Aynı günün akşamı babam gelince hep birlikte salonda oturduk. Ablam gelmeden ikna programına hızla devam etmeliydim. Ama konuya bir türlü giremedim.

Bir ara televizyonda Amerika ve Kuzey Kore arasında yaşanan gerginlikle ilgili bir haber çıktı.

“Amerika başkanı iyice azıttı ya!” dedim babama dönerek.

“Sorma, adam dünyanın başına resmen bela oldu.”

“Adamlar birçok konuda bizden ileride olunca ellerine güç geçiyor işte” dedim, “Bizim yapmamız gereken çok çalışmak ve başarılı olmak. Yoksa eleştirmekle bir yere varamayız.”

Annem şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu. Bu tür konuşmalarına pek alışkın değildi. Babamın yüzünde de garip bir gülümseme vardı. Ama umursamadım.

“Sonuçta her Türk genci, bizim kültürümüzü ve değerlerimizi yabancılara anlatmak zorunda. Bunun için de yabancı dil şart.”

Babam kahkahayı koyuverdi.

“Konuya nereden gireceksin diye bekliyordum ama bu kadar amatör bir hareket ummuyordum Efe.”

“Niye amatör ya! Gayet iyi bağladım bence.”

Annem anlamamıştı.

“Neyi bağladınız?” diye sordu babama.

“Bu çocuk bir şeyi kafaya taktı mı çekilmez oluyor. Neyi bağlayacağız? Her konuyu İngiltere yaz kampına bağlamaya çalışıyor işte.”

Sonra biraz durup, “O zaman sana İngilizce kitaplar alalım. Her gün mutlaka bir saat oku. Kısa zamanda büyük gelişme olur” dedi babam.

“Baba, var mı düşüncelerinde bir değişiklik?” diye sordum.

“Yok” dedi babam çok ciddi bir yüz ifadesiyle, “Hiçbir değişiklik yok.”